

REVERENDISSIME, PERILLUSTRIS,

A C

MAGNIFICE DOMINE, DOMINE
S O D A L I T A T I S
R E C T O R !

Et pietatis, & observantiæ erga Te
nostræ pignus habe perpetuum.
Veniam dabis, quod meritis Tuis, in-
signique, quo apud omnes nominæ,
inferius longe, tenuiusque sit. Quod
enim illud esse potest, quod aut Te di-

gnum sit satis, qui cœtus nostri caput
es, & ornamentum, aut quod offeren-
tium vires non exsuperet? Verum in-
credibilis tua comitas, qua omne genus
hominum complecteris, & ardentissima
cumprimis in Deum, Deiparamque pie-
tas, cui Te a teneris totum devovisti,
timore omni nos exsolvit, & in spem
erigit, fore, ut libellum, qui artem
colendi Virginem sanctissimam, ejusque
virtutes imitandi docet, æqui, bonique
consulas.

Pro-

Profecto per omnem vitam tuam comprobasti, quanto divini cultus promovendi studio ardeas; Teque iis omnibus, qui animarum saluti sese addicunt, exemplar præbuiſti, ad cujus normam studiorum, vitæque suæ rationes componant. Quis enim pagus, quod oppidum, quæ civitas, aut quis denique locus totius, qua late patet, ditionis austriacæ est, quem non divini verbi sementem spargendo peragraſti? Quid Tibi antiquius, quid sanctius fuit, quam

*ei ætati fidei rudimenta explicare, quæ,
quo flexilis magis, eo etiam ad vitia
pronior est, nisi mature a vitiis ad vir-
tutem traducatur, & sanctissimarum Re-
ligionis nostræ legum amore imbuatur?
Longum foret, Tuamque ne offendat
animi modestiam veremur, si quos hoc
in munere exantlasti labores, quas per-
pessus es ærumnas, quæ subiisti discri-
mina, copiosius recenseremus. Illud
compertum est, neque aeris injurias,
neque solis ardores, neque itinerum dif-
ficul-*

ficultates, neque insanos obstrepentium
clamores te a functionibus sacris avoca-
re umquam potuisse, quin non indies ru-
des edoceres, ægrotantium lectulis ad-
sisteres, pœnitentibus aures præberes,
adflētis solatium, omnibus idonea salutis
remedia adferres.

Hæc quum ageres, non poterat non
probitatis, integritatisque tuæ fama om-
nium oculos perstringere; & quamvis
hominum plausus, honoresque quamstu-

diſſime fugeres , fugientem tamen ſe-
quebantur , meritisque vel invitum præ-
miis coronabant. Quis enim neſcit , quo
loco apud auguſtiſſimos Franciſcum , &
Therēſiam æternæ memoriæ Principes
fueris ? Suam Ille Tibi conſcientiam ;
Hæc plurimorum animas , tradita or-
phanorum cura , regendas commiſit. Quo
in munere , quantopere ſeu voluntati eo-
rum , ſeu exſpectationi feceris ſatis , &
facillimus , qui ſemper tibi ad auguſtiſ-
ſimos patebat aditus , & benevolentia ,
qua

qua te prosequerantur, singularis, ac
munificentia prorsus regia, qua conatus
tuos non fulciebant modo, sed præve-
niebant etiam, omnibus testatissimum fe-
cere. Nec immerito. Ea enim brevi
tempore domus hæc, Te moderatore,
cepit incrementa, quæ, nisi tanto spe-
ctarentur theatro, nemo unus crederet,
unius hominis cura, industriaque com-
parari potuisse. Ipse sapientissimus Im-
perator noster Josephus II., qua est
incredibili mentis acie in meritis discer-
nen-

nendis, labores tuos, & studia tua, fructumque inde redundantem uberrimum pervidit, & qua est in bene meritos munificentia, celebri collata Abbatia ad S. Salvatoris de Leker hoc ipso anno remuneratus est; neque desinit nova indies cæsareæ suæ erga Te benevolentiae signa prodere, dum Te vel isto, quo hæc scribimus tempore, in administratione causarum piarum a consiliis esse voluit.

Nemo igitur prudens rerum æstimator mirabitur, tantis quum ornamentis, ac meritis fulgeas, neque hanc in diem, licet ingravescat ætas, a sacris, publicisve negotiis quiescas rebus multis, magnisque agendis par, Tibi Universitatem hanc celeberrimam supremos fasces detulisse; suumque Te Rectorem salutasse; præsertim quum dudum ab ea Doctoris laurea donatus sis, & partem Philosophiæ multis abhinc annis Professor publicus explanaris; ut adeo dubium

bium sit, cui magis gratulandum sit;
Illi, quod Te, virum germanæ men-
tis candore, singulari animi moderatio-
ne, doctrina, prudentiaque præditum,
dignitate hac præ ceteris ornarit, an
Tibi, quod obvenierit.

Quod vero nobis optatissimum acci-
dit, illud est, Te conjunctum huic di-
gnitati Rectoris Mariani munus non pro-
no solum, sed ardenti etiam animo ar-
ripuisse, propterea, quod oblatam Tibi

occasionem gauderes Tuum erga communem hanc omnium nostrum Matrem amorem magis, magisque testificandi, ejusque honorem, quod Tibi in omni vita jucundissimum erat, apud alios quoque promovendi; id quod non verbis modo, quibus ad cultum huic cælorum Reginae exhibendum omnes adhortatus es, sed pulcherrimis etiam Mariane pietatis exemplis præstitisti.

Illud

*Illud igitur Te etiam, atque etiam
obsecramus, ut hoc, quantumvis tenue,
pietatis nostræ argumentum æqua men-
te accipias, nosque favoribus Tuis pro-
sequi pergas, qui nullo non tempore,
cum primis vero vertente hoc anno, Nu-
men optimum pro Tua incolumitate de-
precaturi sumus.*

REVERENDISSMÆ, PERILLUSTRI,
AC MAGNIFICÆ
DOMINATIONI TUÆ

DEVINCTISSIMI SODALES
Academici B. V. M. gloriose
in cœlos adsumtæ.e